

яността въ българскитѣ земи и съ това крѣпили славянскитѣ народности въ империята. Отъ много архивни извори научаваме за голѣмото единение между българи и дубровчани и отрицателното отношение на последнитѣ къмъ турцитѣ. Срещани сж чести оплаквания отъ турската тирания, отъ която не рѣдко страдали дубровчанитѣ. Общата християнска участъ тѣ изпитали при Чипровското възстание презъ 1688 г., когато българи и дубровчани се опитали да смъкнатъ турското иго. Отъ тогава дубровнишкитѣ колонисти, които и безъ това били конкурирани силно отъ търговцитѣ на голѣмитѣ европейски държави, сж започнали да се изселватъ бързо отъ българскитѣ земи. Единствено мѣсто, кждето се задържали тѣ още нѣколко десетки години, билъ града Русе. Редомъ съ засиления дунавски трафикъ отъ началото на 18 в., който довелъ голѣмата австрийска търговия предъ прага на Турция и последнитѣ нѣколцина, съвсемъ побългарени дубровчани въ Русе, напустнали този край на България, за да се изгубятъ завинаги за българския народъ. Това съвпада съ бързия упадъкъ на Дубровникъ и коренната промѣна въ политическото положение на далматинското крайбрѣжие, при което цѣлия този край загубилъ своята свобода. Края на дубровнишката република означавалъ край и на нейната външна търговия и прекъсване на стопанскитѣ врѣзки съ свѣта. Намаленъ двойно и тройно по броя на жителитѣ си, градътъ се прибралъ отново вжтре между стениѣ на крепостъта, за да разкрие днесъ на близки и далечни посетители прелеститѣ на единъ привлекателенъ градъ, загнать отъ вѣчно зелени палми и кипариси и като единствено богатство да поднася на чужденеца своята архивна съкровищница, която още носи духа и споменитѣ на голѣмото и минало величие на града.